

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 33, 2016

Nummer 33, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3319](#) 09-08-2016

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:5109](#) 17-08-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:9618](#) 16-08-2016

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:3118](#) 04-08-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:6040](#) 20-07-2016

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2016:3393](#) 19-02-2016

RECHTSPRAAK

Verzoek om vervangende toestemming voor het aanvragen van Nederlandse identiteitskaarten en voor het aanvragen van Turkse paspoorten. De rechtbank verleent de vervangende toestemming voor beide soorten documenten op grond van artikel 34 Paspoortwet respectievelijk artikel 1:253a BW.

De man en de vrouw hebben een affectieve relatie gehad. Daaruit zijn drie kinderen geboren die zijn erkend door de vader. De ouders hebben gezamenlijk het gezag over de kinderen. De vrouw en de kinderen hebben hun gewone verblijfplaats in Nederland. De vrouw stelt dat zij de man heeft gevraagd toestemming te geven voor het aanvragen van Nederlandse identiteitskaarten en Turkse paspoorten voor de kinderen. De man weigert toestemming te verlenen omdat hij het nut ervan niet inziet. De vrouw stelt dat de kinderen de Nederlandse en Turkse nationaliteit hebben. Indien de kinderen een Turks paspoort hebben, is het voor hen gemakkelijker om in de toekomst Turkije in en uit te reizen.

De man is behoorlijk opgeroepen voor de zitting om een vergelijk te beproeven, maar is niet verschenen en heeft ook overigens geen verweer gevoerd. De rechtbank gaat ervan uit dat de man weigert toestemming te verlenen aan de vrouw.

Het verzoek van de vrouw ziet op het aanvragen van Nederlandse identiteitskaarten en Turkse paspoorten voor de kinderen. Ten aanzien van de Nederlandse identiteitskaarten is artikel 34 Paspoortwet van toepassing. Echter, ten aanzien van het verzoek met betrekking tot de Turkse paspoorten is de Paspoortwet niet van toepassing, nu deze wet op grond van artikel 1 onder o jo. artikel 2 Paspoortwet alleen van toepassing is op reisdocumenten van het Koninkrijk der Nederlanden. Ten aanzien van het verzoek met betrekking tot de Turkse paspoorten gaat de rechtbank ervan uit dat de vrouw een beroep doet op artikel 1:253a lid 1 BW, nu partijen gezamenlijk het gezag hebben over de kinderen.

De rechtbank verleent vervolgens vervangende toestemming voor zowel het aanvragen van Nederlandse identiteitskaarten als Turkse paspoorten.

Kanttekening: Zouden de Turkse autoriteiten zich iets aantrekken van de verleende vervangende

toestemming tot het aanvragen van Turkse paspoorten? SW

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:5109

Zaaknummer: C/13/609054 / FA RK 16-3653

RECHTSPRAAK

Grootouders ontvankelijk in hun verzoek tot omgang met hun kleinkind. Rechtbank oordeelt dat voor een nauwe persoonlijke betrekking tussen grootouders en kleinkinderen niet meer nodig is dan geregeld en wederzijds als plezierig ervaren contact, in de zin van bezoeken, oppassen, logeerpartijtjes, gezamenlijke uitstapjes en dergelijke.

De minderjarige met wie de grootouders graag een omgangsregeling vastgesteld willen zien, is ouder dan twaalf jaar. Hij leeft in een leefgroep. De grootouders willen hun kleinkind graag elk tweede weekend van de maand zien.

De ouders betwisten de ontvankelijkheid van de grootouders in hun verzoek tot omgang. Er zou geen nauwe persoonlijke betrekking zijn tussen de grootouders en hun kleinkind. De door de grootouders gestelde feiten en omstandigheden zijn daartoe onvoldoende. Er is jarenlang geen contact geweest met de grootouders. De minderjarige verbleef tot zijn vierde jaar niet ieder weekend, maar om het weekend bij de grootouders en de vader was daar altijd bij. Verder verbleef de minderjarige alleen in de zomervakanties bij de grootouders en de vader kwam daar in de weekenden ook naar toe. De ouders betwisten dat de grootouders als vangnet in de opvoeding hadden te gelden. Er was niet meer dan het normale contact tussen grootouders en kleinkind.

De rechtbank volgt de ouders niet in dit verweer. De rechtbank verwijst naar een conclusie van de P-G bij de Hoge Raad van 29 maart 2002 (ECLI:NL:HR:2002:AD8191) en de daar vermelde rechtspraak. Naar het oordeel van de rechtbank is de band tussen kinderen en hun grootouders – door de bloedband via de ouder van het kind – van een eigen en bijzondere aard, juist bij ‘normaal’ contact tussen hen, omdat dat contact niet wordt belast door verplichtingen van opvoedkundige aard. Veel mensen genieten van hun kleinkinderen en veel kleinkinderen genieten van hun grootouders, juist omdat daar soms net iets meer mag of zij een beetje meer worden verwend dan thuis. Voor een nauwe persoonlijke betrekking tussen grootouders en kleinkinderen is naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet meer nodig dan geregeld en wederzijds als plezierig ervaren contact, in de zin van bezoeken, oppassen,

logeerpartijtjes, gezamenlijke uitstapjes en dergelijke.

De rechtbank stelt vast dat tussen de minderjarige en de grootouders duidelijk sprake is geweest van dergelijk geregeld en plezierig contact, zij het met lange onderbrekingen. Uit de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2015 (*Manuello/Nevi v Italy*) volgt naar het oordeel van de rechtbank dat ook een heel lange onderbreking van het contact niet hoeft af te doen aan het bestaan van 'family life'. In dit geval is dat ook niet aan de orde. De grootouders zijn ontvankelijk in hun verzoek.

Vervolgens verzoekt de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek te verrichten of er bezwaren zijn als bedoeld in artikel 1:377a lid 3 BW die aan omgang in de weg zouden staan.

Kanttekening: Dit oordeel over 'family life' tussen grootouders en kleinkind wijkt af van een meer gebruikelijke opvatting in de feitelijke rechtspraak die uitgaat van aanmerkelijk zwaardere eisen voor het aannemen van een nauwe persoonlijke betrekking tussen grootouders en kleinkind. Zie bijvoorbeeld Hof Amsterdam 4 november 2014, ECLI:NL:GHAMS:2014:5046 en het commentaar daarbij, PFR 2015-0007. SW

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:9618

Zaaknummer: C/09/510326 / FA RK 16-3379

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Hof wijkt bij bepaling draagkracht af van de forfaitaire maatstaf voor de woonlasten, omdat de vader minder uitgeeft aan woonlasten dan forfaitair berekend en mede gelet op het eveneens zeer beperkte inkomen van de vrouw.

Het gaat om een kinderalimentatie voor drie kinderen.

Het hof gaat uit van een netto besteedbaar inkomen van de man van € 1.256 per maand en een netto besteedbaar inkomen van de vrouw van € 1.439 per maand (inclusief kindgebonden budget).

Uitgaande van de tabel leidt het inkomen van de man tot een beschikbare (minimale) draagkracht van € 50 per maand. Bij deze benadering zijn, aldus het hof, de woonlasten van de man vastgesteld op 30% van zijn netto besteedbaar inkomen, in de onderhavige zaak derhalve € 371 per maand. De man heeft echter naar voren gebracht dat hij slechts met een bedrag van € 300 per maand bijdraagt in de woonlasten van zijn partner. Het hof acht het daarom en met het oog op het eveneens zeer beperkte besteedbaar inkomen van de vrouw redelijk om in afwijking van het forfaitaire stelsel de draagkracht van de man te verhogen met een bedrag van € 71 per maand, zodat het hof de draagkracht van de man bepaalt op € 121 per maand.

Kanttekening: Zie hierover ook Hof Den Haag 29 juni 2016, ECLI:NL:GHDHA:2016:2310, PFR 2016-0208. Hof Den Haag heeft in dat geval ook rekening gehouden met de werkelijke woonlast die veel lager was dan de forfaitair berekende woonlast. SW

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-08-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3319

Zaaknummer: 200.184.358/01

RECHTSPRAAK

Samenleven als waren zij gehuwd? Wie draagt de bewijslast in de situatie dat de alimentatiegerechtigde naar het buitenland is vertrokken en daar zou samenleven met een ander?

De vrouw stelt dat de man naar het buitenland is vertrokken en daar samenleeft met zijn vriendin, waardoor op grond van artikel 1:160 BW haar onderhoudsverplichting jegens hem is geëindigd. Bovendien zijn door het vertrek van de man zijn kansen op de arbeidsmarkt verkeken. De man erkent dat hij in het buitenland een vriendin heeft, doch niet met haar samenleeft. Hij is juist naar het buitenland vertrokken om met zijn vriendin te onderzoeken of zij samen verder kunnen. Ze wonen echter niet per se samen, doch op verschillende adressen. Zijn kansen op de arbeidsmarkt acht de man zonder meer al uitermate beperkt. Hij is 63 jaar oud en is gedurende het huwelijk van partijen hoofdzakelijk huisman geweest.

De man wijst erop dat de vrouw moet bewijzen dat er sprake is van een samenwoning als bedoeld in artikel 1:160 BW, nu hij dit uitdrukkelijk en gemotiveerd ontkend. De vrouw stelt dat er in dezen sprake moet zijn van omkering van de bewijslast nu de man is vertrokken en de vrouw daardoor in bewijsnood is komen te verkeren. De man heeft een stuk overgelegd waaruit zou moeten blijken dat hij in het buitenland op nr. 12a van een bepaalde straat woont, terwijl zijn vriendin op nr. 3 in die straat zou wonen. De man is echter opgeroepen op een ander adres. De rechtbank acht het door de man overgelegde stuk onvoldoende om aan te nemen dat de man en zijn vriendin niet op hetzelfde adres wonen, althans verblijven.

De rechtbank is het met de vrouw eens dat in dit geval de bewijslast moet worden omgekeerd. Van de vrouw kan niet worden verwacht dat zij in een vreemd land als in deze zaak aan de orde onderzoek gaat doen naar het dagelijks leven van de man. De vrouw verkeert aldus in bewijsnood. Op zich zou dat geen reden hoeven te zijn om de bewijslast om te keren. Artikel 150 Rv schrijft voor dat de rechter tot een afwijkende verdeling van de bewijslast kan komen als dit uit de eisen van de redelijkheid en billijkheid voortvloeit. Dat de bewijsnood is ontstaan door toedoen van de andere partij kan naar het oordeel van de rechtbank een reden zijn voor omkering van de bewijslast. De rechtbank acht zich hierbij gesteund door de conclusie van P-G bij de Hoge Raad van 28 september 2012 (ECLI:NL:PHR:2012:BW9870). De rechtbank zal

daarom de man belasten met het bewijs dat hij niet samenwoont als bedoeld in artikel 1:160 BW. Het feit dat de man een negatieve bewijsopdracht krijgt, maakt het naar het oordeel van de rechtbank niet anders. De rechtbank draagt de man op door alle middelen rechtens te bewijzen dat hij niet samenleeft met zijn vriendin als bedoeld in artikel 1:160 BW.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 04-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:3118

Zaaknummer: C/08/183966 / FA RK 16-650

RECHTSPRAAK

Verzoek tot vernietiging van de adoptie van twee kinderen. Twee met elkaar gehuwde vrouwen zijn gescheiden. Tijdens het huwelijk zijn twee kinderen uit de ene vrouw en twee kinderen uit de andere vrouw geboren. Deze kinderen zijn over en weer door de ander geadopteerd. De ene adoptiemoeder verzoekt vernietiging of herroeping van de adoptie omdat deze niet langer in het kennelijk belang van de beide kinderen is. Rechtbank verklaart de adoptiemoeder niet-ontvankelijk in haar verzoeken.

Twee met elkaar gehuwde vrouwen zijn gescheiden. Tijdens het huwelijk zijn twee kinderen uit de ene vrouw en twee kinderen uit de andere vrouw geboren. Deze kinderen zijn over en weer door de ander geadopteerd. De ene adoptiemoeder verzoekt vernietiging of herroeping van de adoptie omdat deze niet langer in het kennelijk belang van de beide kinderen is.

De rechtbank heeft de adoptiemoeder niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoeken. Daartoe is overwogen dat bij een verzoek tot adoptie op grond van het bepaalde in artikel 1:227 lid 4 BW een van de door de rechtbank te beoordelen gronden is of de adoptie in het kennelijk belang van de te adopteren minderjarige is. Die beoordeling heeft ten aanzien van de ene minderjarige destijds plaatsgevonden door de Rechtbank Amsterdam en ten aanzien van de andere minderjarige door de Rechtbank Utrecht. De rechtbank is van oordeel dat de door de adoptiemoeder aangevoerde rechtsgrond niet kan leiden tot het door haar gewenste resultaat, zijnde het terugdraaien van de adoptie door haar gewezen echtgenote en adoptiemoeder van de beide minderjarigen. Voor zover de adoptiemoeder bedoeld heeft te verzoeken de adoptie te herroepen op grond van het bepaalde in artikel 1:231 BW, leidt dit ook tot niet-ontvankelijkheid. Herroeping van de adoptie kan op grond van het bepaalde in artikel 1:231 lid 1 BW immers uitsluitend worden verzocht door de geadopteerde.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:6040

Zaaknummer: C/15/242368 / FA RK 16-2486

RECHTSPRAAK

De vader heeft eenmaal in de zes weken een tot twee uur omgang met de uit huis geplaatste kinderen. De vader wenst uitbreiding van de omgangsregeling. De kinderrechter overweegt dat de omgang mondeling wordt geregeld. Bij gebreke van een aanwijzing kan het verzoek van de vader niet in het licht van artikel 1:265f jo. artikel 1:264 en 1:265 BW worden beoordeeld, maar wel op grond van artikel 1:377a BW. De kinderrechter wijst het verzoek af.

De vader heeft eenmaal in de zes weken een tot twee uur omgang met zijn uit huis geplaatste kinderen. De vader wenst uitbreiding van de omgangsregeling. De kinderrechter is van oordeel dat het verzoek van de vader niet gegrond kan worden op het artikel 1:265f jo. artikel 1:264 en 1:265 BW, omdat de omgang mondeling wordt geregeld. Er is in dit geval geen sprake van een schriftelijke aanwijzing. Indien de vader de omgangsregeling van de gecertificeerde instelling (GI) ter beoordeling aan de rechter had willen voorleggen, dan had de vader de GI moeten verzoeken de huidige omgangsregeling op schrift te stellen (zie in dit verband Hof Arnhem-Leeuwarden, locatie Arnhem, 5 juni 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:4473). Vervolgens had hij op grond van artikel 1:264 BW de kinderrechter kunnen verzoeken deze aanwijzing vervallen te verklaren en had de kinderrechter op grond van artikel 1:265f BW een regeling kunnen vaststellen. Indien de GI niet tijdig een beslissing had genomen om de huidige omgangsregeling van eenmaal per zes weken op schrift te stellen, dan had het niet tijdig nemen van een beslissing naar het oordeel van de kinderrechter gelijkgesteld kunnen worden met een afwijzing van het verzoek.

De kinderrechter heeft echter de rechtsgronden aangevuld en het verzoek beoordeeld op grond van artikel 1:377a BW. Op grond van dit artikel kan ook de met gezag belaste ouder de rechtbank verzoeken, ook in het geval er omgang is, een omgangsregeling vast te stellen. De kinderrechter verwijst in dit verband naar het arrest van de Hoge Raad van 24 juni 2005 (ECLI:NL:HR:2005:AT1096). Ook bij de beoordeling van het verzoek van de vader op grond van artikel 1:377a BW is het belang van het kind doorslaggevend waarbij de rechter ook, nu sprake is van een uithuisplaatsing, voor ogen dient te houden dat een beperking van de

contacten noodzakelijk moet zijn met het oog op het doel van de uithuisplaatsing. De kinderrechter is van oordeel dat een beperking van de contacten noodzakelijk is en heeft het verzoek van de vader om een andere omgangsregeling vast te leggen dan de huidige regeling van eenmaal per zes weken daarom afgewezen. De huidige omgangsregeling wordt als passend en in het belang van de minderjarigen geacht.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 19-02-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2016:3393

Zaaknummer: 144592